

آیا یک مسیحی می تواند قرض بگیرد و یا قرض بدهد؟

اینکه پولس رسول در رومیان ۱۳: ۸ ما را امر می کند که مدیون کسی نباشیم مگر به محبت، نشان می دهد که خدا هیچ نوع قرضی را که به موقع پرداخت نشود دوست ندارد (مزمور ۳۷: ۲۱). در عین حال کتاب مقدس بطور قطع و دقیقاً همه نوع قرض را مورد مخالفت قرار نداده است. کتاب مقدس درباره قرض هشدار می دهد، و قرض نداشتن را تحسین می کند، اما آنرا منع نمی نماید. کتاب مقدس کسانی را که قرض می دهند و طلبکاران را اذیت می کنند محکوم می کند و نه کسی را که قرض گرفته است. بعضی از مردم در مورد سود وام سوال دارند، اما چندین بار در کتاب مقدس می بینیم که می توان انتظار داشت سودی عادلانه به وام تعلق بگیرد (امثال سلیمان ۲۸: ۸، متی ۲۵: ۲۷). در اسرائیل قدیم قانون گرفتن سود را از یک نوع وام منع می کرد - یعنی وامهایی که به فقرا داده شده بود (لاویان ۲۵: ۳۸-۲۵). این قانون کاربرد و مزایای زیاد اجتماعی، مالی، و روحانی داشت، اما درباره دو تایی آنها در اینجا می توان صحبت کرد. اول اینکه این قانون به فقرا کمک می کرد تا موقعیت آنها بدتر نشود. فقیر بودن خودش به اندازه کافی بد بود و کمک خواستن باعث حقارت، اما اگر علاوه بر پرداخت وام، یک شخص فقیر باید سود هنگفتی هم می پرداخت، آنوقت آن وام دیگر برای او کمکی نبود. دوم، این قانون درس روحانی مهمی را به مردم یاد می داد. برای یک وام دهنده بخشیدن بهره وام به شخص نیازمند رحمتی بود که به او نشان می داد. درست است که او در تمام مدت وام از پولش استفاده ای نمی برد، اما این راه ملموسی برای قدردانی از خدا بود که از قوم او بخاطر فیض خدا بهره نمی گرفتند. همانطور که خدا با رحمت خود قوم اسرائیل را در حالیکه برده هایی فقیر بودند از مصر بیرون آورد و به آنها سرزمین خودشان را داد (لاویان ۲۵: ۳۸)، همانطور هم از آنها انتظار داشت نسبت به یکدیگر چنین محبتی را نشان دهند. مسیحیان هم در همین موقعیت هستند. زندگی، مرگ، و قیام مسیح جریمه گناهان ما را پرداخت کرده است. حال که ما موقعیت داریم می توانیم به کسانی که در نیاز هستند کمک کنیم بخصوص به ایمانداران و با دادن وامی که آنها را به دردسر بیشتر نیندازد. عیسی حتی در اینباره مثالی را درباره دو نفر طلبکار و میزان بخشش آنها تعریف کرد (متی ۱۸: ۲۳-۳۵). کتاب مقدس نه قرض را قاطعانه منع و نه آنرا تایید می کند. اما حکمت کتاب مقدس به ما درس می دهد که قرض گرفتن ایده خوبی نیست. بدهی اساساً ما را برده طلبکار می کند. در عین حال، در بعضی موقعیتهای بدهکار شدن الزامی است تا زمانیکه پول حکیمانه استفاده شود و پرداخت ماهیانه قابل تنظیم باشد، یک مسیحی می تواند بدهی مالی را تقبل کند در صورتیکه واقعا نیاز به آن داشته باشد.

